

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. D.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Pavlem Krausem, advokátem,
sídlem Jitřní 558/8, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Lidické náměstí 9, 401 79 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. KRPU-121756-9/ČJ-2015-0400DP-05,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. KRPU-121756-9/ČJ-2015-0400DP-05, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Územního odboru Litoměřice, Doprávního inspektorátu Litoměřice (dále jen „správní orgán prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stupně“) ze dne 23. 6. 2015, č. j. KRPÚ-121756-2/ČJ-2015-040606. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), které byly dne 3. 12. 2014 projednány v blokovém řízení. Přestupky na místě projednal policista služebně zařazený u dopravního inspektorátu Litoměřice, který projednání přestupku – nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem a držení za jízdy hovorového zařízení, tj. porušení § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, vyřešil uložením pokuty 200 Kč pokutovým blokem série „X“, č. „X“. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu a ani v rozsahu námitek žalobce. Žalovaný se nezabýval námitkami žalobce obsaženými v odvolání, a to že se žalobci nedostalo informace o tom, že správní orgán prvního stupně v okamžiku zahájení řízení ukončil obstarání podkladů pro vydání rozhodnutí a že v rozhodnutí správní orgán prvního stupně neuvedl podklady, na základě kterých rozhodl. Dále konstatoval, že žalovaný shledal některé z jeho námitek za opodstatněné. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal místo správního orgánu prvního stupně, čímž překročil svou pravomoc, a proto vydal nezákonné rozhodnutí. Dále namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se v něm správní orgán prvního stupně nezabýval námitkami stran toho, že neudělil dne 3. 12. 2014 souhlas s uložením blokové pokuty za přestupek spočívající v porušení příkazu být ve vozidle připoután bezpečnostním pásem za jízdy, že podmínky pro vydání napadeného pokutového bloku nebyly splněny a že napadený pokutový blok je nesrozumitelný a nezákonný. Dále se správní orgány nevypořádaly s navrženou svědeckou výpovědí. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak dle žalobce nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Žalobce poukázal na to, že předmětný pokutový blok neodpovídá skutečnému stavu věci, neboť v blokovém řízení je z povahy věci vyloučeno, aby ohledně dvou přestupků bylo vedeno společné řízení a na pokutovém bloku byly zaznamenány dva přestupky.
4. Žalobce dále uvedl, že nezpochybňoval skutková zjištění učiněná policisty, kteří vydali pokutový blok ze dne 3. 12. 2014, nýbrž jejich postup při vyhotovování pokutového bloku, neboť žalobce dne 3. 12. 2014 neudělil souhlas s uložením blokové pokuty za přestupek spočívající v porušení příkazu být ve vozidle připoután bezpečnostním pásem za jízdy; v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a k věci uvedl, že podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), je správní orgán příslušný k projednání více přestupků jednoho pachatele, zákon zde neponechává prostor pro správní uvážení. Z části „B“ bloku na pokutu série „X“, ev. č. „X“, vyplývá, že žalobci bylo kladeno za vinu porušení § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy že se dopustil přestupků, k jejichž projednání v blokovém řízení byl příslušný orgán policie. Pokud by žalovaný přisvědčil tvrzení žalobce o tom, že v blokovém řízení je vyloučeno vedení společného řízení, musel by poté konstatovat, že rozhodnutí v blokovém řízení nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, což by však bylo důvodem pro přezkumné řízení, nikoli však zákonným důvodem pro povolení či nařízení obnovy dle § 100 správního řádu.
6. Žalovaný dále uvedl, že žalobce předmětný pokutový blok podepsal, přičemž nenavrhl žádný relevantní důkaz, který by zpochybňoval údaje obsažené v pokutovém bloku. Považoval proto námitku, že žalobce neudělil souhlas s uložením blokové pokuty za přestupek spočívající v porušení příkazu být ve vozidle připoután bezpečnostním pásem za jízdy, za neopodstatněnou.
7. Žalovaný zdůraznil, že lze z jeho rozhodnutí seznat, jaké podklady správní orgán měl k dispozici a které hodnotil. Námitka žalobce o absenci náležitostí rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu je nedůvodná. Žalobce nebyl postupem správního orgánu prvního stupně nijak zkrácen, neboť správní orgán vycházel pouze z pokutového bloku, kterým disponuje též žalobce, neopatřoval si žádné další podklady. Žalobce ke svému tvrzení o neudělení souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení nenavrhl žádný konkrétní důkaz, ani nenabídl žádnou alternativní verzi, na základě kterých mělo být zpochybněno splnění zákonných podmínek blokového řízení.
8. Žalovaný poukázal též na to, že nepřisvědčil tvrzení žalobce, že se o důvodech obnovy řízení dozvěděl až dne 27. 4. 2015 z oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce o tom, jaké přestupky s ním byly projednány v blokovém řízení, mohl a měl vědět již dne 3. 12. 2014, kdy podepsal pokutový blok. Subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení tak marně uplynula dnem 3. 3. 2015. Žalovaný dále uvedl, že tím, že se jako odvolací orgán vypořádal s námitkou vznesenou v řízení před správním orgánem prvního stupně, rozhodně svou pravomoc nepřekročil, a to ani poté co odůvodnění rozhodnutí o odvolání doplnil o své úvahy.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval svou argumentaci obsaženou v žalobě. Nad rámec námitek uplatněných v žalobě žalobce poukázal na to, že považoval-li správní orgán prvního stupně podání žalobce za nedostatečné, bylo jeho povinností žalobci pomoci, eventuálně jej formou usnesení vyzvat k tomu, aby své podání doplnil. Správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 37 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního řádu, když žalobce nevyzval k opravě či doplnění podání, ale žádost o povolení obnovy řízení bez dalšího zamítl. Doplnil dále, že v podání ze dne 5. 6. 2015 navrhl svědeckou výpověď. Konstatoval, že podpisem na pokutovém bloku ze dne 3. 12. 2014 souhlasil s projednáním přestupku spočívajícího v telefonování za jízdy; k projednání jiného přestupku žalobce souhlas neudělil. To, že žalobci byly zaznamenány 3 body místo 2 bodů, resp. že s ním měly být projednány dva přestupky ve společném řízení místo jednoho v blokovém, za který mu byla uložena pokuta 200 Kč, k němuž udělil souhlas, se dozvěděl právě až dnem doručení oznámení o dosažení dvanácti bodů, tj. dnem 27. 4. 2015.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žádostí o povolení obnovy řízení ze dne 28. 5. 2015 se žalobce domáhal obnovy řízení ve věci rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 3. 12. 2014 pod č. j. KRPU-271039/PŘ-2014-040606. Z bloku na pokutu ze dne 3. 12. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 200 Kč vyplynulo, že žalobce dne 3. 12. 2014 v 10:30 hodin v obci Žernoseky u budovy č. p. „x“ jako řidič vozidla RZ „X“ nebyl za jízdy řádně připoután bezpečnostním pásem a telefonoval za jízdy, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bodu 1 téhož zákona. Zmíněný pokutový blok žalobce opatřil svým podpisem. Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2015, č. j. KRPU-121756-2/ČJ-2015-040606, správní orgán prvního stupně zamítl návrh žalobce na obnovu řízení ve věci přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 7. 7. 2015 blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil podáním ze dne 10. 7. 2015. Správní orgán prvního stupně dne 13. 7. 2015 předložil spis k rozhodnutí žalovanému. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 24. 7. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud konstatuje, že se nemohl zabývat námitkou žalobce, že nebyl správním orgánem vyzván k doplnění žádosti o obnovu řízení dle § 37 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku (žalobní bod) žalobce uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 16. 11. 2015. O tento žalobní bod tedy žalobce rozšířil svou žalobu, přičemž podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby obsažené v § 72 s. ř. s. K doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci došlo dne 23. 7. 2015, a lhůta k podání žaloby a rozšíření žaloby o další žalobní proto žalobci uplynula ve středu 23. 9. 2015. Se zřetelem k zásadě koncentrace řízení obsažené v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. soud tuto námitku žalobce nehodnotil.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval jeho námitkami stran toho, že nebyl informován o tom, že správní orgán prvního stupně ukončil obstarávání podkladů pro vydání rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně neuvedl podklady pro rozhodnutí a že žalobce nedostal možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. S touto argumentací soud nesouhlasí, jelikož se žalovaný s těmito námitkami vypořádal. V odůvodnění svého rozhodnutí totiž žalovaný uvedl: „*V daném případě správní orgán neprováděl žádné dokazování, ani si neopatřoval žádné nové důkazy. Vycházel z obsahu žádosti o obnovu řízení zaslanou M. D., resp. jeho zmocněncem a z rozhodnutí, proti kterému žádost o obnovu řízení směřovala. ... V daném případě je požadavek, aby správní orgán umožnil účastníkovi řízení, vyjádřit se k obsahu svého vlastního podání zcela irrelevantní, jakož i požadavek, aby se účastník řízení vyjádřil k obsahu rozhodnutí, jehož prvopis vlastní, neboť mu byl předán dne 3. 12. 2014*“ (srov. odůvodnění k bodům 1 a 2 na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Shora uvedené námitky tedy žalovaný, byť ve stručnosti, hodnotil a dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, neboť nebylo nutné žalobce vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí, a tedy ani informovat žalobce o ukončení obstarávání podkladů, neboť jedinými podklady pro vydání rozhodnutí byla žádost žalobce o obnovu řízení a žalobcem podepsaný pokutový blok ze dne 3. 12. 2014, jehož originálem žalobce disponuje.
16. Soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by správní orgány neuvedly podklady pro vydání rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je naopak zjevné, že vycházely ze žádosti o obnovu řízení a žalobcem podepsaného pokutového bloku ze dne 3. 12. 2014. Správní orgány v odůvodnění rozhodnutí tedy poukázaly jak na obsah žádosti o obnovu řízení, tak i pokutového bloku ze dne 3. 12. 2014. Z tohoto je zřejmé, že správní orgány uvedly podklady pro vydání svých rozhodnutí a zároveň popsaly skutečnosti, které z těchto podkladů pro zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí ve věci zjistily.
17. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly s navrženou svědeckou výpovědí. Pokud by správní orgány neodůvodnily, proč konkrétní důkaz neprovedly, stala by se jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce správním orgánům po celou dobu řízení svědeckou výpověď konkrétního svědka nenavrhoval. Měl-li žalobce na mysli konstatování obsažené v žádosti o obnovu řízení ze dne 28. 5. 2015 a jejím doplnění ze dne 5. 6. 2015 spočívající v tom, že „*má svědka, který prokáže skutečnost, že neudělil souhlas s uložením blokové pokuty ...*“, o důkazní návrh se ve skutečnosti nejedná. Aby žalobce ve správním řízení určitým způsobem označil důkaz spočívající ve svědecké výpovědi, musel by svědka označit konkrétními údaji, které by jej umožnily správním orgánům identifikovat (alespoň jméno, příjmení apod.) tak, aby důkaz svědeckou výpovědí vůbec mohly provést. Uvedl-li žalobce pouze to, že má svědka, který prokáže určitou skutečnost, aniž by jej blíže specifikoval, jde o neurčitý důkazní návrh, který správní orgány nemohly provést. Správní orgány se proto neměly důvod zabývat jakýmkoli důkazním návrhem žalobce, neboť žalobce žádný konkrétní důkaz nenavrhoval. Dále soud zdůrazňuje, že správní orgány neměly povinnost žalobce vyzvat k řádnému označení svědka, a to se zřetelem k závěru o uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty stanovené v § 100 odst. 2 správního řádu pro podání žádosti o obnovu řízení, jak bude dále rozvedeno, jejíž uplynutí znemožňuje žádosti o povolení obnovy řízení vyhovět. Nelze pominout též skutečnost, že v řízení o povolení obnovy řízení je to účastník řízení, který je povinen uvést nové skutečnosti či řádně označit nové důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

18. Soud shrnuje, že rozhodnutí žalovaného má veškeré náležitosti obsažené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť své rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl, jakými úvahami se řídil, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval argumentaci žalobce za důvodnou, jakož i uvedl podklady pro vydání rozhodnutí. Námitky žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného proto nejsou důvodné.
19. Dále se soud zabýval námitkami žalobce poukazujícími na procesní pochybení správních orgánů. Soud nejprve zdůrazňuje, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem rozhodnutí správního orgánu, nicméně se zcela neztotožňuje s důvody, případně část odůvodnění postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého rozhodnutí. Jestliže tedy žalovaný doplnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vypořádal se s námitkou žalobce o nemožnosti projednání více přestupků v blokovém řízení, nedopustil se žádného pochybení, a nemohl proto ani překročit svou pravomoc. Rozhodnutí žalovaného tedy z tohoto důvodu nemůže být nezákonné.
20. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud poukazuje na to, že smyslem a účelem v tomto ustanovení vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby žalobce znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Materiálním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny důkazy, o nichž žalobce neví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS). V nynějším případě však žalobce všechny podklady pro vydání rozhodnutí ve věci znal. Jedinými podklady pro vydání rozhodnutí totiž byla žádost o obnovu řízení a pokutový blok ze dne 3. 12. 2014, tedy listiny, které žalobce bez pochyby zná a má k dispozici. Možnost seznamovat se s podklady rozhodnutí tedy v této věci neměla žádný smysl. Žalobce tedy opodstatně namítal, že nedostal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nejde však o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

21. Správní orgány rovněž zjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Zjištěný skutkový stav, jak bude níže uvedeno, totiž zcela postačoval pro závěr správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení. Námitka žalobce je proto i v tomto případě nedůvodná.
22. Dále soud přistoupil k hodnocení toho, zda správní orgány správně vyhodnotily nesplnění podmínek pro obnovu řízení v projednávané věci a uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými*. Žádost o obnovu řízení lze podle § 100 odst. 2 první věty *podat u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí*.
23. Soud se nejprve zabýval otázkou uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro podání žádosti o obnovu řízení. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žádost žalobce o obnovu řízení je opožděná, tj. podaná po uplynutí subjektivní propadné lhůty tří měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy dozvěděl (srov. druhý a třetí odstavce na straně 3 rozhodnutí žalovaného). Na tom nemění nic skutečnost, že objektivní lhůta tří let v době podání žádosti o obnovu řízení neuplynula, neboť tato lhůta se použije teprve tehdy, neuběhla-li mezitím lhůta subjektivní. Z pokutového bloku ze dne 3. 12. 2014, série „X“, č. „X“, který žalobce podepsal, lze zjistit, že žalobce porušil mimo jiné i § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž skutek je popsán slovy „řidič nepřipoután bezp. pásem“. Z toho dle soudu jednoznačně plyne, že již dne 3. 12. 2014 žalobce věděl, že v blokovém řízení s ním byl projednán i přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem. Všechny argumenty, které žalobce v žádosti o obnovu řízení uváděl, mu musely být – objektivně vzato – známy již v době projednání přestupku, tedy při podpisu pokutového bloku. Za této situace je nerozhodné tvrzení žalobce, že se dozvěděl o tom, že s ním dne 3. 12. 2014 byly v blokovém řízení projednány dva přestupky, až dnem doručení oznámení o dosažení dvanácti bodů. Žalobci proto prekluzivní lhůta tří měsíců k podání žádosti začala plynout ode dne následujícího po projednání přestupku v blokovém řízení, tj. ode dne 4. 12. 2014, a uplynula dne 3. 3. 2015 [§ 40 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu]. Podal-li žádost o obnovu řízení teprve dne 28. 5. 2015, podal ji po marném uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty určené v § 100 odst. 2 správního řádu. Již z tohoto důvodu mohla být

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádost žalobce o obnovu řízení bez dalšího zamítnuta. Jelikož však správní orgány založily zamítnutí žádosti o obnovu řízení i na nesplnění podmínek pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, přistoupil soud i k hodnocení těchto důvodů.

24. Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, na který odkazuje žalobce. Své závěry shrnul do právní věty, podle které *„[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení“* (podtržení doplnil zdejší soud). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a pokutový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36 citovaného usnesení rozšířeného senátu).
25. Další výjimku z nepřipustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 4 As 86/2013-35, v němž konstatoval, že *„[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná ... i v dalších případech ..., kdy by se v důsledku nepřipustění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhrožování namířenou pistolí)“* (viz bod 18 citovaného rozsudku).
26. Aby žalobce dosáhl obnovy blokového řízení, musel by v souladu s touto judikaturou tvrdit, že skutek spáchala a pokutový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován, či že by se v jeho případě jednalo o extrémní situaci spočívající v bezprávné výhrůžce. Žádné takové nové skutečnosti však žalobce netvrdil.
27. Mezi účastníky není sporné, že žalobce byl projednání přestupků v blokovém řízení přítomen a že pokutový blok dne 3. 12. 2014 podepsal. V této souvislosti soud zdůrazňuje, co ve svém důsledku značí podpis žalobce na pokutovém bloku. Podpisem pokutového žalobce stvrdil svůj souhlas s projednáním přestupků v blokovém řízení, čímž v souladu se zásadou *vigilantibus iura* převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na pokutovém bloku souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení uvedená na pokutovém bloku.
28. V pokutovém bloku ze dne 3. 12. 2014, série „X“, „X“, který žalobce podepsal, je uvedeno, že žalobce porušil mimo jiné i § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přičemž skutek je popsán slovy „řidič nepřipoután bezp. pásem“. Dále je v pokutovém bloku obsažena věta ve znění: „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 3. 12. 2014*“. Z toho dle soudu jednoznačně plyne, že podpisem dotčeného pokutového bloku si žalobce (přínejmenším) měl být vědom toho, že souhlasil i s projednáním přestupku spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem. Argument žalobce zpochybňující postup policistů při vyhotovování pokutového bloku, neboť dne 3. 12. 2014 údajně neudělal souhlas s uložením blokové pokuty za přestupek spočívající v porušení příkazu být ve vozidle připoután bezpečnostním pásem za jízdy, je tudíž v rozporu s údaji zaznamenanými v předmětném pokutovém bloku. Žalobce tak svými námitkami ve skutečnosti nezpochybňuje svůj souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, nýbrž brojí proti skutkovému stavu a právní kvalifikaci obsažené v pokutovém bloku. Toto tvrzení žalobce proto nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu odůvodňující nařízení obnovy řízení.

29. Namítá-li žalobce, že v přestupkovém řízení nelze projednávat přestupky ve společném (blokovém) řízení, nemůže se ani v tomto případě jednat o novou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu odůvodňující nařízení obnovy řízení, nýbrž námitku zpochybňující zákonnost blokového řízení. Soud opakuje, že v první fázi řízení o obnově řízení se nepřezkumává zákonnost či věcná správnost rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době rozhodování; k nápravě právních vad a omylů slouží institut přezkumného řízení dle § 94 a násl. správního řádu.
30. Lze tedy shrnout, že žalovaný dospěl ke správnému závěru o podání žádosti žalobce o obnovu řízení po uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty stanovené v § 100 odst. 2 správního řádu. Správní orgány postupovaly správně i v tom případě, pokud neshledaly důvody pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)